

Lovforslaget. Efter Forhandlingernes Gang syntes det mig klart, at en Overenskomst ikke kunde komme i Stand paa det Grundlag, der forelaa fra forrige Behandling her i Salen, men at det nu maatte være rettest at give Loven en saadan Skikkelse, som tilfulde kunde udtruffe den Opsættelse, man maatte antage Folkethinget havde om denne Sags rette Ordning. Jeg har troet, at denne Opsættelse maatte komme frem, naar de to Forslag, som bleve vedtagne her ved Sagens forrige Behandling, bleve knyttede til den Form, Lovforslaget havde, dengang det gik fra dette Thing i 1868 til det andet Thing med den daværende Kirkeminister, Biskop Kierregaards, fulde Samtykke, og det er dette, jeg har søgt at gjøre ved det Forslag, jeg nu har tilladt mig at forelægge for Thinget. Der er foretaget nogle mindre væsentlige Ændringer deri, men dels angaa de Redaktioner, dels ere de fremkaldte ved den senere Lovgivning, saa at jeg ikke skal opholde Thinget dermed. Jeg skal heller ikke indlade mig paa de Forskjelligheder, der findes i dette Lovforslag i Sammenligning med den gjældende Valgmenighedslov. Jeg antager, at de for en Del vilde være i det ærede Things Erindring fra tidligere Tid, og at det i alt Fald vil have høit Respekt til allerede at gjøre sig bekendt med disse Forskjelligheder. Hovedsagen i dette Dilemma er jo væsentlig, om man skal lade Sagen gaa til Fællesudvalg eller anfjøre den strax. Vil man lade den gaa til Fællesudvalg, vil Forslagets Enkeltheber jo ikke have saa stor Betydning, idet der da vil forelægges Fællesudvalget som det ene Forslag, som er kommet til os fra Landsthinget, og som det andet dette, saafremt det ærede Thing maatte slutte sig til det, og imellem dem vil alt saa det kommende Fællesudvalg have en vid Mark til at forhandle paa og søge at komme overens, hvad der som Forholdene nu ere vistnok kan være det væsentligste. Jeg har allerede ved 2den Behandling paa de daværende Forslagsstilleres Begne tilladt mig at antyde, at jeg vilde anse den her af mig foreslaaede Vej for den retteste, hvis det Tilfælde skulde indtræffe, som nu er indtruffet, og hermed skal jeg slutte disse saa Bemærkninger.

Kirke- og Undervisningsministeren:

Jeg kan heller ikke have meget at yttre i denne Anledning efter hvad der nu er fremsørt af den ærede Forslagsstiller. Det forekommer mig jo væsentligt, at der maatte kunde være en Udvei, som maatte være naturligere, nemlig den, at man sluttede sig til Forslaget, som det er kommet fra Regeringen og Landsthinget, just i dette Tilfælde, nemlig paa Grund af de særlige Omstændigheder, idet der her kun er Tale om ved dette Forslag at bringe det hertil, da Tidspunktet en Gang er givet i Valgmenighedsloven, at da denne Tidspunkt ikke skal udløbe, uden at det er taget en ny Beslutning. Da denne Tidspunkt som bekendt udløber

den 1ste Juli, vilde det under alle Omstændigheder være ønskeligt, at dette skete. Det er ogsaa allerede tidligere fremhævet, at der ikke er Tale om her, det har i alt Fald ikke ligget i Regeringens Tanke, at træffe Bestemmelser om Valgmenighedsloven, men kun Tale om, at Valgmenighederne kunne blive fritagne for en Indskrænkning, som har hvilet paa dem, og som vilde gjøre, at de nu kom til at ophøre, naar Indskrænkningen ikke blev ophævet. Det er dette Senyn, som gjør, at der ikke er Tale om at præjudicere en Ordning, som man maatte ellers kunde tilsigte ved en Forandring af Valgmenighedsloven, men blot om at have Tidspunktet. Det staar da aabent senere at komme med Forandringer i Valgmenighedsloven, hvis man maatte finde tilstrækkelig Anledning og Grund dertil. Smidværlig skal jeg indrømme, at naar man ved at vedtage det foreliggende Ændringsforslag bevirker, at Sagen kommer til et Fællesudvalg, kunne jo flere forskellige Muligheder aabne sig, og hvis andre Muligheder skulde bryde, er i alt Fald den tilfødte, at man kan enes om at faae den Tidspunktet hævet, som nu er knyttet til Loven af 1868. Jeg skal derfor ikke opholde mig ved Sagen, men ganske overlade til Thinget, hvilken Beslutning det vil tage.

Høgsbro:

Jeg vil dog ikke lade Forhandlingen slutte uden at sige, at den Udvei, den ærede Minister nævnte, nemlig at vedtage Lovforslaget, som det foreligger, tror jeg ikke vil blive godkendt af dette Thing. Skulde det være den eneste Udvei, vil Loven neppe komme ud i denne Samling. Jeg skal endnu yderligere tilføie, at jeg ikke agter at foreslaa Redattelsen af et Fællesudvalg, selv om mit Forslag vedtages, thi efter den Maade, hvorpaa Sagen er bleven behandlet i det andet Thing, tror jeg ikke, der er nogen Udagt til, at Loven kan komme ud. Men paa den anden Side har jeg villet gjøre det muligt, hvis det andet Thing skulde have nogen Tro derpaa, at Sagen da kunde forelægges saaledes fra dette Things Side, at en Overenskomst endnu kunde komme i Stand. En anden Sag er det, hvis andre Medlemmer kunde mene, at der herfra ogsaa burde ske Forslag om et Fællesudvalg. Jeg skal da for min Part ikke stemme derimod; men jeg vil som sagt ikke stille Forslaget.

D. Christensen:

Jeg er i dette Spørgsmaal fuldkommen enig med den ærede sidste Ræder. Jeg tror, at hvad der her er fremsørt, værdelig er saa moderat et Forslag, at jeg ikke kan indse, at der kan være den mindste Ulempe derved, og det er derfor med dyb Beklagelse, at jeg hører, at der ikke engang er Tale om, at der paa dette Grundlag kan arbejdes videre. Det er et Forslag, som jeg vilde sætte megen Pris paa at se udførelse saadant, som muligt, eftersom Fristen er udløbet saa